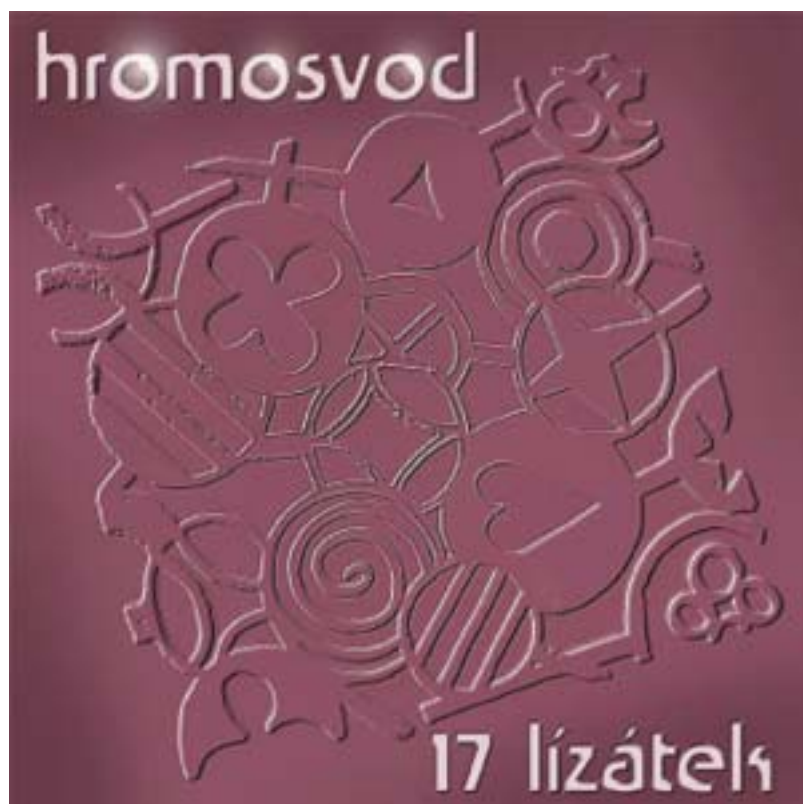

Tu desku mi přinesl jednou takhle odpoledne Luděk až přímo domů. Čekal jsem na ni dlouho. Vlastně už od chvíle, kdy bylo jasné, že Ondra Fencel našel pochopení u chlápů z Indies, a že se po Kinderfolku začíná dělat na skutečné profesionální nahrávce. Ne tedy, že by sound [Hromosvodu](#)

nutně potřeboval mixáže a masteriny (to spíš naopak) nebo renomovaný lejbl, ale představa, že tenhle šraml rock band uslyším v extra speciál hifi kvalitě, tedy téměř až dolby surrrráááund, mě dost bavila.

No co vám budu povídat. **17 lízátek** předčilo veškerá moje očekávání. Už úvodní boogie-woogie *Zlomený blues* je vypalovačka jak blázen. Hromosvod je po strašně dlouhé době opravdu první kapelou s věkovým průměrem pod třicet, která má ponětí o tom, co je to synkopa, a jak tenhle báječný vynález funguje. Právě tady se nachází první z mnoha úžasných momentů, ve kterých se můžete na desce seznámit se skvělou flétnou Terezy Málkové. Ten druhý moment jsem objevil hned v následující písni *Sen*, kde se v duetu (stejně jako ve *Zlomeným blues*) přidávají přesné housle Markéty Pipkové (bohužel tentokrát není při poslechu CD vidět její typický klobouček ani klátivé "symfonické" pohyby, čehož lituji), a dále se mi moc líbí příčka v písni *Pohádka* a

Hadí song

. Při poslechu posledně jmenovaného titulu mívám mimochodem pocit, že možná už vím, kdo že by v budoucnu mohl "vystřídat" na pomyslném alternativně-folkovém trůnu budoucí důchodce z Jablkoně.

Myslím, že právě rozmanité nástrojové obsazení, třeba v této muzice nezvyklý hoboj Olgy Bartoňové (zvlášť platný třeba v *Odcházíš* - typické lyrické popovce), foukačka, mandolína (O. Fencel), violoncello baskytaristy Martina Přečka nebo trubka hostujícího Martina Fencle, dělají z jinak celkem depresivních textů a harmonií Ondry Fencle muziku, kterou je doslova radost poslouchat. To, co obdivuju na Hromosvodu asi nejvíc, jsou neuvěřitelně propracované aranže, vymyšlené až do posledního detailu, které jsou ještě ke všemu zahrané s velikým nadhledem a jistotou. Což dnes už naprosto platí také o Vítkovi Vebrovi, jehož hra na bicí u nás kdysi dávno na Klamovce vyvolávala střídavě pocity zoufalství a záchvaty smíchu (Vítku, sorry, dneska už vím?). Přál bych vám ho všem teď z Lízátek slyšet například v

Zrcadle

nebo v

Nedvědech

, kde má Vítek sólo jak noha.

Mohu-li ale aspoň za sebe vyhlásit na Lízátkách nějaké kompoziční nabr van, pak to bude určitě sedmiapůlminutová *Beruško*. Silná harmonie, silný text, silné aranžmá, navíc skvěle zahrané, prostě není co dodat. Kdybych nezažil, že v podobné formě dokáže Hromosvod zahrát i na živo, nevěřil bych, že to jsou oni.

A nedá mi to, abych taky samostatně nepohovořil o tracku číslo deset, na kterém se ocitla píseň *Nedvědi nevědi*. Píseň jako celek radši moc medializovat nebudu [Fencel a Indies vědí :-)], avšak celkový nápad, text písně, i samotné provedení u mě získaly jedničku s hvězdičkou. A to tedy nejsem zarytý antinedvědovec - tak to, prosím, vůbec neberte. Tenhle song si pouštím rád prostě proto, že mi dokáže vždycky zvednout náladu a dost se u něj bavím. To, že paroduje zrovna Jendu s Fandou, je v tuhle chvíli opravdu vedlejší. Ale co bych vám to líčil, to prostě musíte slyšet.

No ale abych stále nepěl jen chválu; chvílemi mě na Hromosvodu obecně trochu mrzí, že víc neexperimentují s vokály - zpěv Ondřeje Fencle je sice v pohodě a do téhle muziky se jeho "ranně pubertální" tenor bezvadně hodí, avšak občas bych si od něj klidně i na pár minut odpočinul.

Hromosvod - lízátka, která se neolízají

Napsal uživatel Šaolín
Čtvrtek, 29 Duben 2004 04:00

Na druhou stranu - to, že jsem občas nucen nahlédnout do bookletu chtěje znát přesný obsah textu, vyvažuje věrohodnost, s jakou Fencel své texty podává. Na desce 17 lízátek a vlastně v repertoáru Hromosvodu vůbec je totiž Ondřej prakticky stoprocentním autorem. Jedinou výjimkou na cédečku je šestá *Drahá matko má*, zde je autorem až "čechomorsky" znějícího nápěvu tragicky zesnulý Filip Venclík.

A na závěr? Ačkoli je 17 lízátek v podstatě průřezem dosavadní tvorby (mezi nejstarší songy se zde, pamatuji-li si dobře, budou řadit asi *Odjíždím*, *Dům v plamenech* a výše zmíněná *Drahá matko má*

), působí na mně velice kompaktním dojmem. A tak i když notnou část mé diskografie tvoří spíše main stream, a to jak ve folku, tak v rocku, Lízátka do ní určitě s radostí zařadím, a myslím, že prach se na nich neusadí. Zásahu na tom bude mít nesporně také skvělý zvuk, o který se na albu postaral v kolínském studiu Sklep

Lá

d'

a Dousek

- opravdu klobouk dolů. Howgh.

Hromosvod - 17 lízátek - *Zlomený blues, Sen, Dům v plamenech, Beruško, Hvězda, Drahá matko má, Hadí song, Píšu ti, Boží trest, Nedvědi nevědi, Kauboj Džou, Kříže, Lízátko, Pohádka, Odcházíš, Zrcadlo, (malus) Rum anebo špek* - **celkový čas 51:56 - vydalo Indies Records**